

Muziek voorbij de grenzen

Van heavy metal en punk tot pop, rock en salsa

Knesselare heeft iets met muziek. Initiatieven als de Kroegentocht van de Rederijkers, Rockoekoe van de jeugddienst, Band Date van De Litanie, affiches van o.m. de jongeren van de fanfare en basketbalclub Gembas waren en zijn de gist in het muzikale landschap. Op zoek naar the originals, treffen we een drietal pioniers. Eddy Termote zong zichzelf tot dichtbij een internationale doorbraak (heavy metal). Jan Vander Bauwhede punkte er op los van de zee tot Leuven. Peter Versluys legde een al even lang parcours af, van rock tot funk, van New Orleans tot salsa. En Dieter Gussé speelde op Werchter. Viermaal muziek voorbij de Knesselaarse grenzen.

Eddy, je bent het langst bezig. Neem ons even mee in de tijd...

EDDY: Toen ik een tiener was, de late jaren zeventig, was er hier in de Vlaanders eigenlijk nog niets. Ja, balorkestjes, dat wel. En veel smartlapmuziek à la Eddy Wally. Maar de rock brak door, vooral in Holland (Earth & Fire, Bonnie St.Claire, Unit Gloria e.a.). Man, 'k zie ze nog staan, die zangeressen, blond, fijne *dingskes*, een wit kopke haar, een spannend leren *kostuumke*. Dat kriebelde hé, en we wilden dat ook doen.

Heb je nog Knesselaarse groepen gekend voor jou?

Er speelden wel een paar gasten, o.a. Theo De Vlieger bij de Mirky's, samen met Adriaan Van Landschoot. Maar ook dat was volgens ons toch nog een 'balorkest'. Ik ben dan beginnen spelen bij Old Brown Shoe, daarna bij de Eeklose groep Pentagon, waar ik snel frontzanger werd en dan bij de Beernemse groep King Side en daarmee hadden we al gauw heel veel optredens, zelfs vaste contracten, zoals in 't Putje in Brugge, in een Thierbrau in Lapschuere, in Gits... Dat was zaterdagavond en zondagavond spelen. Dat zal daar *plein* vol. De muziek die we speelden, Corry en The Rekels en chachacha en van die toestanden, dat had nog niets te maken met wat ik daarna zou doen.

Wanneer kwam dan het stevige werk, de stap naar heavy metal?

In Brugge leerde ik Frank De Prest kennen, de drijvende kracht achter de groep Bad Lizard. Het was hem opgevallen dat ik hoog zong, en die wou me erbij. Hij had mij *I put a spell on you* horen zingen. In dat nummer moet

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

de zanger vlotjes naar de hoge ut (do) kunnen... Ik kon die goed zingen vanuit de keel, zonder kopstem en nog lang aanhouden en zelfs vibreren.

En Bad Lizard werd dan de doorbraak?

De groep was in de periode 1982 tot 1987 met Ostrogoth, Killer en Crossfire een van de belangrijkste Belgische metal bands. Veel optredens, een lp maken... Dat was nieuw in die tijd. Ge had dat moeten zien: gekleed met riemen, leren banden, armbanden met pinnen op, *ketens*...

▲ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

Metal in de marge van rock, hoe populair was dat?

Op onze optredens was er altijd duizend man, heel België rond, maar 't waren wel regelmatig dezelfde duizend: *zware* motorkerels met geschminkte madammen. We werden met de jaren beter en speelden dan voorprogramma's voor buitenlandse toppers als Manowar en Iron Maiden, we kwamen op tv. En als er festivals geen Europese topper vonden, kregen wij de kop van de afiches. Dat werd almaar feller.

Dat waren spektakelavonden?

We probeerden alles uit. Als ge dat nu bedenkt. We hadden zelf een generator voor onze groep ineengeknutseld met vijf weerstanden van wasmachines, om ijs zo snel mogelijk op te warmen voor de special effects op het podium... We hadden een gasfles mee, met waakvlammen op het podium en echte sproeiers die vuur moesten spuwen. We kochten knalbommetjes bij Lannoye in Deinze. Dat was allemaal duur, maar de show moest goed zijn. Dat opende met veel bombastische effecten, een grote regenboog achter ons, dan een mondmuzeke dat *Once upon a time* speelde, dan de drummer die losbrak en dan de rest van 't geweld.

Wat doet dat succes met een mens?

Als jonge gast in die tijd, trokken we het podium op, met ene spannend *broekske*, nog wat bijgevuld om er stoer uit te zien, dat was de tijd hé... En ja, we hebben toeren meegemaakt, onder meer toen we het voorprogramma speelden van de groep Manowar in Antwerpen. We waren aan het soundchecken toen een van *ons* mannen *in alle staten* kwam zeggen er een blote madame in de kleedkamers zat. Toen we na de soundcheck naar de

schminkkamers gingen – in die tijd werd ons haar *gecrepeerd* hé... - zat er niet een, maar een groepje blote vrouwen. Ja, wat is dat hier? En die blonde dingskes kwamen daar *permantig* op onze schoot zitten, de arm rond onze nek en *kriepen* van 'I'm for you'... Dat duurde niet lang, want mijn vrouw, die ook meewas, kwam daar binnen en gaf ze daar een wip: 'Hup, get out, I'm for him...' (lacht). Die gasten van Manowar hadden voor zichzelf, maar zo maar ook voor ons twaalf hoertjes meegebracht en een hotel afgehuurd om een feestje te bouwen... Enfin, we zijn na het optreden naar huis gereden en er werd in de auto geen woord gezegd. Mijn vrouw haar ogen waren gelijk kogels...

Jullie stonden wel op de rand van een buitenlandse doorbraak?

We hadden al wat opgetreden in buurlanden en voor onze tweede lp hadden we een tournee op stapel staan met optredens in zeven landen op veertien dagen. Maar dan begonnen ook de problemen. De vrouwen mochten niet mee en dat zagen sommige na ons Antwerps avontuur toch niet echt zitten. Het groeide boven ons hoofd... Bon, ik ben dan gestopt, heb een oud boerderijtje gekocht, en trok een streep onder mijn carrière. Andere leden van de groep waren daar niet gelukkig mee, maar het was mijn keuze.

Zouden jullie nog verder geraakt zijn?

Laat ons eerlijk toegeven, we zaten toch een klasse onder die buitenlandse topgroepen... Ze hebben nog veel zangers *geprobeerd*, maar uiteindelijk is dat niet gelukt. Veel nummers in die tijd waren op mijn stem geschreven. Ze moesten dat voor nieuwe kandidaten vaak verlagen van toon. Maar daardoor ging ook die typische sound van de gitaren in dat hoge register de mist in.

Hoe rijk ben je daarvan geworden?

Zelfs in de topjaren met Bad Lizard heb ik eigenlijk geen frank verdiend. Toen we gingen optreden was dat met twee autobussen en gehuurde *remorques*, en verhuisden we een klein fabriekske... We kregen toen 50.000 frank, nu misschien 3000 tot 4000 euro, maar we moesten daarmee alles betalen. Toen ik bij Bad Lizard vertrok, was er nog 100.000 frank in kas (2500 euro).

Ben je nog altijd een liefhebber van heavy metal?

Dag genre bestaat natuurlijk nog. Maar ik volg het niet meer. Ik maak wel nog wat rustiger muziek.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

En het muzikale gehalte daarvan?

Het belangrijkste was dat het keihard was. Let wel, we waren *in het dagelijks doen* niet gericht op vernieling en vandalisme, maar in de muziek was dat wel het geval: slaan en doen, en tegen mekaar op springen tot je genoeg was gevallen om een ferme bloedneus te hebben, dat soort dingen.

Hebben jullie ter plaatse dan veel gespeeld?

Dat was de tijd van Ter Helle in de Kwadamstraat. Op de 24 uren van Ter Helle stonden we voor het eerst zelf op het podium. Daar waren om de veertien dagen optredens. Op de 24 uren van Ter Helle bij voorbeeld waren er een pak groepen, ook Fransen en Nederlanders. De Squads van Nijmegen, gasten met haar in alle kleuren, pearcings en tatoe's overal, dat maakte wel indruk. Die mannen logeerden bij ons thuis, maar hielpen mijn moeder bij de afwas (lacht). Dat is me bijgebleven: de kleren en het uiterlijke hebben niets te maken hebben met de man.

Punkers waren nu toch ook weer geen koorknapen?

Er zat van alles tussen, van de tofste gasten tot het andere uiterste. Maar 90 procent had iets te vertellen.

▼ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

De punkers van Knesselare

Punk was muziek én verhaal. Een ruwe reactie op de rockmuziek, die halfweg de jaren 1970 wat uitgemolken was. Het was de muziek van een generatie jongeren die, niet vies van enige provocatie in muziek, kledij, leefstijl en acties, reageerden tegen de klassenmaatschappij, tegen politieke en economische mistoestanden. Jan Van der Bauwhede punkte van Oostende tot Leuven.

Wanneer kwam dat eerste vonkje voor de muziek?

JAN VDB: Ik ben van 1961 en 1976 was het jaar van de doorbraak van de punk. Als zanger ben ik begonnen toen ik 18 jaar was, in een groepje met Eddy Lambrecht op gitaar en Johan Wittouck op drums. We waren geen straffe muzikanten, maar de punk was nu uitgerekend het genre muziek waarin techniek niet meteen een rol speelde. De grote punkidolen waren de Sex Pistols, maar die waren volgens mij te veel met groot geld bezig.

Wat trok er je dan aan in die ruige muziek?

In de jaren zeventig was het crisis tot en met en punk is klare anarchie. *The place to be* was voor ons het Brugse café 't Slecht Wuvetje. Daar zat heel de Brugse punkscene bijeen. Punk was de muziek van de werkman, maar op de bijeenkomsten zaten er ook jongens van heel andere komaf.

Waarover gingen jullie teksten?

Dat waren geen teksten over liefdesverdriet gelijk het meeste dat op de markt populair is, maar over maatschappelijk onrecht, bewogenheid. We zaten uren te babbelen over de politiek.

Hoe was jullie band dan uiteindelijk samengesteld?

Martin Lambert is al altijd mijn compagnon. Hij had het langste haar van Knesselare en speelde basgitaar op één snaar. Frank Lambrecht sloeg drums en Eddy Lambrecht leadgitaar op vier snaren. Dat kon allemaal in de punk. Hoe minder akkoorden, hoe beter het was... In de punk gaat het om de energie, maar ook en vooral om de teksten. Kort en krachtig. Eddy maakte de muzieklijnen, ik zorgde voor de teksten.

Daar is uw formatie dan stilaan in gegroeid?

We hadden succes en als *Anarchists on Dope* trokken we stilaan overal naartoe. Geld speelde geen rol, we hebben voor optredens nooit één frank gevraagd, ook toen we veel gevraagd werden. Dat was not done. We speelden voor een bak bier, en dat was het, in Brugge, Oostende, Brussel, Leuven...

Werden er opnames gemaakt?

Ook dat was niet gebruikelijk. Punkmuziek en studio, dat vloekt. Punk is live, is improvisatie, is muziek zonder of met heel weinig afspraken en regels. Anarchie. We hebben, zoals de meeste punkbands, nog wel wat cassetjes van live-optredens, maar verder ging dat niet.

Jullie zaten dan ook middenin de sociale actie van die tijd?

In Leuven hebben we heel veel deelgenomen aan acties, onder ander die van de totaalweigeraars. Dat waren jongeren die ten tijde van de dienstplicht zelfs geen burgerdienst wilden doen. Die werden opgejaagd. We zaten toen heel veel in studentenmiddens, met ons twee gitaarkes een paar drumstokken en wat teksten.

Jullie hebben dan eigen nummers gemaakt. Eentje ervan was raak?

Dat was in 1984. Het nummer *Alles moet kapot* was een korte, harde tekst tegen de kernraketten en het sloeg in als een bom. Dan zijn er ook enkele zalen gesneuveld. Dan is *De jeugd van tegenwoordig* ontstaan. Daarmee hebben we zelfs een single uitgebracht. Een aantal van onze nummers kwamen op verzamel-lp's terecht, tussen onder andere nummers van Plastic Bertrand, The Kids, Revenge 88...

Dat nummer dook onlangs weer op?

De Mechelse groep Belgian Asociality heeft dit jaar gecoverd, maar dan wel zonder mijn tekst.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

Wat moeten we ons voorstellen bij de verkoop van punkmuziek?

Niet te veel. Punkmuziek was op de radio quasi verboden. Voor muziek van de anarchisten was er op de Omroep geen plaats. Wij speelden in het kleine wereldje van de punk: kraakpanden, cafeetjes en jeugdhuizen... In Knesselare kon dat in Ter Helle, in het CVA-kot, op het rockconcours van de basketbalploeg...

Hoe is het dan verder gelopen?

Veel punk werd in wat verslapt versie onderdeel van de rockmuziek. Punkers zijn progressief en kregen het al eens aan de stok met skinheads. Maar ook binnen de punk dreven sommige groepen het erg ver. Hier en daar werd er al eentje in verband gebracht met terrorisme etc. en de boel is uiteindelijk overgewaaid.

Hoe is het dan bij jullie geëindigd

Op een gegeven moment was één van de bandleden op een optreden in Gent niet meer in staat om te spelen. Voor mensen die toch soms van een eindje ver kwamen om naar ons te komen luisteren is dat er natuurlijk wel over. Dat was meteen ons laatste optreden in die formatie. In 1985 zijn we gestopt. Jammer, want we stonden op het punt dat we een gratis LP mochten gaan opnemen in Engeland.

Speel je nu nog muziek?

Enkele jaren al zing en speel ik in Just Us, een groepje dat ontstaan is zoals zoveel andere, in een zatte en zotte bui aan de toog. We begonnen met covertjes. Ik zing en speel er – nog altijd! – met bassist Martin Lambert, met mijn jeugdvriend Johan Wille (drums) en mijn zoon Sam (sologitaar). Tegenwoordig spelen we zonder pre-

tentie uitsluitend eigen nummers, een mix van diverse stijlen (punk, pop, rock, grunge).

En ondertussen... de heavy metal van Eddy bestaat nog, maar de punk?

JAN: Punk is volledig weg. Voor mij toch.

Van de jongensschool naar New Orleans

Zijn stem doet al eens denken aan Joe Cocker. Niet moe te krijgen bovendien. Maar bovenal is hij een podium-beest, onvermoeibaar op zoek naar een aanstekelijk contact met het publiek. Met zijn maat Kay moet hij de Knesselaarse muzikant zijn geweest die het meest, en stilaan ook het langst buiten Knesselare op het podium stond.

Waar het begon het, Peter?

PETER: Toen ik een jaar of vijftien was ben ik een muzikaal pad geraakt via Kay Van de Castele. Die repeteerde met wat andere jonge gasten in een lokaaltje in de jongensschool. Ik ging daar regelmatig eens kijken en luisteren, kreeg de smaak van de rockmuziek te pakken en leerde (een heel kleine beetje) gitaar spelen. Mijn zus had er eentje gekregen voor haar plechtige communie, een Diana. 'Een luchtkarabijn' noemt Eddy Termote dat... (lacht).

Het was al snel duidelijk dat je meer in huis had als zanger?

Komkom speelde covers, met Kay (drums), Jeroen Hoofd (zang, gitaar), Serge Geuens en Filip De Corte. Kay vroeg me om mee te komen zingen. *Many rivers to cross* was mijn eerste nummer, ik ben er nog van aangedaan (lacht). Uit-

▼ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

eindelijk werd ik frontzanger van de groep. Met de komst van Dirk De Wulf, een goeie solo-gitarist, werd de lat wat hoger gelegd. Zo ontstond in 1984 *Acker G*, waarmee we al vlug ook buiten Knesselare konden gaan optreden, in jeugdclubs en jeugdhuizen. De groep werd nog versterkt met Christophe Geuens (gitaar) en Guido De Steur, die Filip verving op bas en Frank Buysens (toetsen). Dat klonk al aardig en we stonden onder meer vijfmaal op het podium op de Groentenmarkt tijdens de Gentse Feesten.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

Maar uiteindelijk gingen jullie wegen toch uiteen?

Op zoek naar nieuwe uitdagingen zijn Jeroen en Dirk ook bij The Craft gaan spelen, een groep die nu nog goede populaire rockcovers speelt. Kay en ik trokken naar de Merelbeekse groep Q Dance, die op zoek was naar een drummer en een zanger. Die groep had blazers en een goede toetsenist, speelde funky muziek en dat was toch redelijk uitzonderlijk in die tijd. Dat trok ons wel aan. Ook Guido De Steur (bas) en Christophe Geuens (gitaar) zijn naar daar overgewaaid.

Was dat ook een goede keuze om meer te mogen optreden?

Er was een manager die voor optredens zorgde. We namen met de groep in het begin van de jaren negentig in Topstudio een single op, *The size of my love*, een nummer dat Kay had geschreven. Met het soort muziek dat we speelden waren we redelijk nieuw in de streek.

Was dat nieuw meteen ook een vlam onder de populariteit?

We hadden veel fans, die naar onze optredens kwamen. In Gent wonnen we het rockconcours (1989) en mochten we spelen op het Groot Podium op Sint-Jacobs, net voor Raymond Van het Groenewoud op de slotdag van de Gentse Feesten. Ik was op het podium kostzenuwachtig. Ons grootste optreden was op het concert Live Aid in Puurs. Maar zoals dat gaat, Q Dance is dan wat weggedeedsterd.

▲ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

Met dezelfde Knesselaarse kern zijn we dan gestart met Indian Cigars. Meteen werd de groep versterkt met Danny Vereecke als funkbassist, later met een toetsenist (eerst Lode Schouteeten en later met Wouter De-bode), en nog later met een blazerssectie. Qua genre muziek schoven we dus van de rock en funk op in de richting van de New Orleans-muziek. Ook dat was toch weer nieuw in de streek.

Vanwaar die nieuwe richting?

Voor Kay was op zoek naar nieuwe uitdagingen en via de funk bij muziek uit New Orleans terechtgekomen, het broeinest van blues, soul, cajun, gospel, jazz en funk. In dit gebied mengden zich onder meer Afrikaanse-Caraïbische ritmes met oudindiaanse dansthema's. Kenmerkend is de drive van de muziek via drums en bas (second line).

En weer werd de lat hoger gelegd?

Indian Cigars is kwalitatief veel sterker geworden. In 2001 en 2005 name we cd's op. Vandaag werken we met professionele blazers en toetsenist. In het voorjaar van 2012 gaan we met de groep trouwens spelen in New Orleans en tot juni 2012 trekken we heel Vlaanderen rond in een muziekclubcircuit.

Vanwaar de namen van die groepen?

Acker-G is natuurlijk een soort veredelde Vlaamse vloek, Q –Dance bestond al toen we erbij kwamen en met Indian Cigars legden we de link tussen de indiaan van onze Cogétamafabriek en de Mardi Gras Indians traditie uit New Orleans.

Om af te ronden: met Mucho Gusto kwam nog een extraatje bij?

Peter: Steven Devolder, nu trompetleraar in het conservatorium van Gent, gaf muziekles in Knesselare. Steven was met een grote Latin-band gestart en op zoek naar een zanger en frontman. Zo kwam ik bij die 25-koppige West-Vlaamse latin bigband terecht. Kort daarna kwam ook Kay daar meespelen. Met Mucho Gusto, een heel ander genre, traden we al in heel Vlaan-

deren op. Die stomende Latijns-Amerikaanse muziek, met dansroep toch wel podiumvullend, is weer helemaal iets anders. Maar juist die afwisseling is fantastisch....

Drummer op Werchter

Drummer Dieter Gussé behoort nog tot de wat jongere generatie muzikanten. Ook hij zette een aantal mooie muzikale prestaties neer, met als hoogtepunt een optreden met groep Lemon op het festival van Werchter. Lemon kwam ook in veel Vlaamse huiskamers via de tv-serie Kinderen Van Dewindt.

Je had al vlug iets met trommelstokken?

DIETER: Ik werd trommelaar bij de fanfare toen ik een jaar of tien was. Al vrij snel werd ik daar ook de drummer bij het fanfareorkest. In mijn generatie waren er in Knesselare niet zo veel muzikanten. Ik herinner me dat ik nog wat samen speelde met Rinaldo De Neve, een van de weinige gitaristen. Via mijn zus ben ik dan in contact gekomen met Hans Versmeersch, de zanger van Lemon. Al vijftien jaar speel ik nu met die band mee.

Waar zat de sprong voorwaarts?

We hebben met Lemon veel gerepeteerd en songs geschreven en op een dag besloten we deel te nemen aan rockrally's. We werden al eens tweede, derde... De groep werd in 1999 versterkt met Tom Barbier (nu Zornik,) en we maakten een nummer voor het project *Vers Geweld*, een album met WestVlaamse bands. Enkele nieuwe nummers vielen in de smaak van producent Steven Van Haverre (ook drummer van Arid) en belandden via hem op de tafel van de platenmaatschappij EMI.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

En leidde dat contact tot een contract?

Lemon kreeg een contract bij het Londense Parlophone/EMI. In Brussel werd een EP (een opname van vijf nummers) opgenomen en *Summer Ghosts*, de eerste single uit de EP werd een radiohit in Vlaanderen. De volgende single *Invincible* was weer een schot in de roos en Lemon mocht naar grote festivals als Dour, Pukkelpop en Cactusfestival Brugge. We speelden voorprogramma's voor o.a. Zornik, Arid,

Dead Man Ray. Daarop volgde een debuutalbum *Magnetic* en ook die scoorde niet slecht. Toen Herman Schuermans (baas Werchter) ons liet weten dat we op zijn festival mochten spelen waren we voor een tijdje vertrokken...

Axel Daeseleire) vroegen ons een aantal songs uit te werken voor de soundtrack van de reeks. Onze zanger Hans Vermeersch heeft daar blijkbaar talent voor. De single *Blind*, de generiek van de serie, was meteen een duw in de rug die ons behoorlijk veel optredens opleverde.

Nadien kwam er in Lemon kwam er dan wel wat verloop?

De bassist en een gitarist verlieten de groep. In 2007 speelden we nog op de Jeff Buckley tribute avond van Studio Brussel, naast toppers als Zita Swoon en Milow. EMI had geen belangstelling meer voor een nieuw al-

bum. In 2008 kwam *Endless Days* uit op eigen Label. *Man in Control* scoorde zeer goed met een tweede plaats in De Afrekening-lijst op Studio Brussel. Lemon speelde dat jaar ook op Pukkelpop. Vorig jaar hebben we een akoestische minitour gedaan langs enkele culturele centra in Vlaanderen.

Maakt dat voor de verkoop veel uit, die tv en radio-succesen?

Het is niet bewezen radio- en tv-optredens tot een betere cd-verkoop leidt. Het geeft ongetwijfeld meer naambekendheid

aan de band en hielp zeker bij de cd-verkoop en booking van concerten. Maar in een tijd van (illegaal) downloaden via internet is de cd-verkoop in 't algemeen drastisch gedaald, waardoor het nu veel moeilijker is voor jonge bands om aan een goed opnamebudget te komen.

Waar speel je nu nog?

Lemon is momenteel nieuwe nummers aan 't schrijven. In 2012 gaat er een nieuwe singel naar de radiozenders, gevolgd door de release van een nieuwe plaat. Naast Lemon doe ik af en toe een vervanging bij o.a. Born Crain (bekend van idool 2004) en speel ik bij de The Animators.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲